

Josh Groban - Rozhovor pro „Guitar Center“

Text: George Van Wagner

Foto: Ryan Hunter

7.9.2014

Hudba je jedním z největších úspěchů lidstva a zároveň také jednou z největších záhad. Jak ve své knize „Musicophilia“ zdůrazňuje Oliver Sacks, není v mozku žádná část, která by se dala označit jako centrum hudby. Hudba naopak zaměstnává několik částí mozku najednou, ať už hrajete na nějaký nástroj nebo jen

posloucháte. Tato záhadná vlastnost hudby je jedním z aspektů, které na ní Joshe Grobana tak fascinují.

„Hudba je pro mě zkušeností, která mě hodně změnila,“ říká Josh. „Zároveň je pro mě i terapií. Znovu a znovu čtu různé studie o terapii hudbou a taky o tom, jaký vliv hudba na lidi má z medicínského a psychologického hlediska. Například na lidi s poruchami řeči, na lidi, kteří to už vzdali, a hudba je z toho přesto dostala. Nebo na lidi, kteří se po mozkové příhodě za použití modulace hlasu při zpěvu znovu učí mluvit. Existují i lidé, do kterých uhodil blesk a kteří před tím v sobě neměli ani špetku hudebního nadání - a kteří najednou začali psát symfonické skladby, aniž by tušili, kde se to v nich bere.“

Že ho hudba přitahuje, cítil Josh celý život. Objevovat ji začal už v dětství, a to díky rodičům, kteří hudbou naplnili dům. „Byl jsem s hudbou seznámen v raném věku, což byl velký dar,“ říká. „Bylo to díky rodičům a svůj podíl na tom měla i škola, kde jsem se cítil trochu ztracený, trochu sociálně neohrabaný a snažil jsem se hudbou vyjádřit svůj názor. A to vše v kombinaci s tím, že když jsem něco slyšel, tak jsem to uměl zahrát. Poměrně brzy jsem si totiž uvědomil, že umím přehrát to, co slyším, aniž bych měl noty. Doma jsme měli piáno, takže po škole, zvláště když jsem zrovna neměl svůj den, jsem si sedl k piánu a prostě jsem jen tak improvizoval. Prostě jsem jen tak hrál. Nevěděl jsem, odkud se to bere. Nevěděl jsem, jak je možné, že moje prsty vědí, kam se mají položit na klávesy, prostě to tak bylo. Takže v tomhle směru jsem v podstatě samouk. V životě jsem absolvoval snad jen dvě hodiny klavíru a během nich jsem dospěl k názoru, že to chci dělat jinak, což je ale požehnáním a prokletím zároveň, protože víte to, co víte, a nevíte, co nevíte, takže si na všechno musíte přijít sami.“

Josh vypráví, že když se mu změnil hlas, bylo to, jako by se země pohnula. „Nejdřív si jako každé jiné dítě zpíváte dětské písničky a pak najednou ze dne na den získáte ohromný hlas a uvědomíte si, že máte něco speciálního.“

Když si lidé kolem něj uvědomili, že má výjimečný talent, povzbuzovali ho v tom, aby ho rozvíjel. „Byli to učitelé,“ říká, „a taky to byli mí rodiče, kteří mě naučili hudbu ocenit - a to je jeden z důvodů, proč jsem takový fanda hudebního vzdělávání, protože bez toho popostrčení... nikdy nevíte, jak by to dopadlo. Byl jsem extra stydlivé dítě, takže bych býval nevěděl, že to mám zkusit. Určitě bych měl rád hudbu, ale nejsem si jistý, jestli bych uvažoval o tom, že ji budu dělat profesionálně, kdybych neměl učitele, kteří mi řekli ‚Proč to nezkusíš? Proč to nezkusíš, i když se to třeba nepovede?‘ Musíte zjistit, v čem jste dobří. Zjistil jsem to díky tomu, že mi někdo nasadil brouka do hlavy, a také díky tomu, že jsem si užíval to, jak na mě hudba působila. A pak jsem si uvědomil, že jsem schopný použít ji jako formu komunikace. Ale zároveň jsem byl opravdu fascinován a překvapen v tom nejlepšího slova smyslu tím, jak

hudba působila na ostatní lidi, když jsem to byl já, kdo byl jejím nositelem." Nemyslete si ale, že se Josh bere vždycky takhle vážně. Když jsme se ho zeptali na jeho oblíbený hudební nástroj, nejdřív chvíli přemýšlel a pak řekl: „Mým snem je naučit se hrát na dudy. Chtěl bych stát na vrcholku nejvyšší skotské hory mezi ovce, nechat vítr, aby si pohrával s mými vlasy... dudy jsou nejhlasitějším hudebním nástrojem. A vážně si myslím, že by pro ně byl v současné populární hudbě prostor. Ale možná si to myslím jenom já sám.”

Pokud dáme stranou jeho sen o hře na dudy nad údolím na Skotské vysočině, je Joshovou největší láskou 88 kláves piána. „Z nějakého důvodu jsou klávesy pro mě jako dělané, moje ruce prostě na klávesy patří,” říká. „A používám je jako nástroj. Někdy hraju a zpívám. Někdy hraju jen tak pro vlastní zábavu, ale někdy i komponuju. Když jsem začal psát písničky, uvědomil jsem si, že všechno to vyhánění vnitřních démonů hraním na klavír každý večer nebo hraní, když jsem ve stresu, nebo hraní ve dvě ráno nebo v jakoukoliv jinou denní či noční dobu, že to všechno bylo vlastně komponování. Takže mi došlo, že improvizace je vlastně komponování. Můžete vzít to, co vás napadá, dát tomu strukturu, zjistit, jaký by to mohlo mít refrén, jak jednotlivé části na sebe napojit a taky co tím vlastně chcete říct, čili jaký tomu dát text... Klávesy jsou skvělý nástroj. Jsem moc rád, že vím, jak hrát dostatečně dobře na to, abych dostal myšlenky ven z hlavy. A občas to, co dostanu z hlavy ven, hraju taky na jevišti,” dodává a kření se u toho.

Jeho volbou se stala klaviatura Yamaha - koncertní křídlo C7 s MIDI výstupem, které používá jak ve studiu, tak na jevišti, stejně jako klávesy Motif. „Piána Yamaha miluju, protože dokonale kombinují skvělou reakci na dotek a vřelost s určitou ostrotí,” říká Josh. „Ta kombinace zvuku a stylu, to je pro mě Yamaha, perfektní jako studiové piáno, stejně jako koncertní piáno, protože je velmi citlivé na dotyk. Poskytne vám vřelost, jako byste se ponořili do teplé lázně, ale taky umí ty věci, které s ním dělá Elton John. To všechno je Yamaha, ale taky je to o způsobu, jakým na ně hudebník hraje. Je skvělé, když máte nástroj, který umí konkrétní píseň v konkrétní večer zahrát přesně tak, jak vy chcete oslovit publikum. Takový nástroj se stane vaší součástí.”

„A jejich syntetizátor má úžasně přirozený zvuk. A je neuvěřitelně všestranný. A snadno se používá. Je perfektní kombinací obrazovky a ovladačů, hlavně těch, které se využívají v reálném čase během koncertu. Styl hudby, který hraju, vyžaduje mnoho různých změn a přechodů najednou. A ten syntetizátor mi to umožňuje i v rámci živé show. Vždycky jsem cítil, že abych mohl z hlavy dostat to, co cítím, Yamaha je pro mě to pravé.”

Jedna z věcí, která Joshe znepokojuje a k níž má hodně co říct, je fakt, že z amerických škol i ze škol po celém světě mizí hudba a umělecká výchova. „Mí rodiče mě sebou brali na různé hudební akce, zejména ty orchestrální. A já jsem poslouchal a při tom jsem si říkal ‚Jak bych se mohl stát součástí něčeho takového? Jak se do toho světa dostat?‘ Dostalo se mi vzdělání. Dostalo se mi hudby. Ptal jsem se rodičů, prosil jsem je, aby mě nechali chodit do hereckých hodin a na hlasovou výchovu. Aby mě do toho světa dostali. Potřeboval jsem to a oni to pro mě udělali. Dali mi tu příležitost, ale mnoho dětí v této zemi tuhle šanci nedostane. Byl jsem jeden z těch, kteří měli to štěstí. Je to skvělá věc. A mám pocit, že to těm ostatním dlužím.

A právě snaha tuto možnost dětem poskytnout se skrývá za jeho nadací Find Your Light. „Umělecká výchova na školách je drastickým způsobem redukována,” říká Josh. „Je na ni pohlíženo jako na luxus, nikoliv jako na nezbytnost. Dívají se na ni jako něco, co je spíše zábavou než čímkoliv jiným, ale právě v tom se mýlí. Není to jen o dětech, jako jsem byl svého času já, které se nikdy nestanou profesionálními hudebníky. Je to taky o dětech, které obecně potřebují nějaký ventil. Já ho potřeboval. Opravdu jsem ho potřeboval. Byl jsem nesmělý. Taky trochu asociální. Moc se mi nedařilo a potřeboval jsem hudbu, aby mi pomohla najít to, okolo čeho se bude točit můj svět. Pokaždé, když vidím děti v raném věku, právě v tom věku, kdy u mě vzniklo to napojení na hudbu, provozovat nějakou formu umělecké činnosti, ať už jde o divadlo, tanec, hudbu nebo výtvarné umění, tak vidím, jak jiné jsou výrazy jejich tváří, a vidím, že uvnitř dozrávají jako lidské bytosti.

Josh právě začal tvrdě pracovat na novém albu přesně tak, jak to odpovídá jeho pověsti perfekcionisty. „Další album, které hodlám udělat, je pro mě práce snů,” říká. „Je to album, o kterém jsem si - když jsem jako sedmnáctiletý

podepsal profesionální smlouvu - říkal, že se nemůžu dočkat, až budu mít dostatek zkušeností a budu schopen ho nahrát. Udělám album, na kterém budou všechny mé oblíbené písně z jeviště i filmového plátna a budou udělané v naprosto klasickém stylu - s celým orchestrem, kdy se naplno ponoříte do jejich interpretace. Prostě najdu ty nejlepší písně, ty nejlepší melodie, využiju svůj hlas a prostě budu zpívat jak o život.”

Stejně jako u předchozích alb se to však nestane přes noc. „Práce na nahrávkách, jaké dělám já, je poměrně komplikovaná,” říká. „Tyto nahrávky velmi často obsahují hodně velkolepých, dojemných pasáží. Hodně mých skladeb má plný symfonický rozsah. Nejsou to věci, kdy si prostě „zajamujete” ve studiu a necháte vylisovat cédéčka. Je v tom hodně plánování a hodně hledání. S hlasem, který mám, je důležité pracovat metodou pokus omyl. Najdete věc, která se vám líbí, a pohrajete si s ní. Některá stojí za houby, tak ji vyhodíte a zkusíte jinou.

Vzhledem k tomu, že má povinnosti spojené s moderováním soutěže Rising Star na kanálu ABC, pracuje na novém albu a ještě má před sebou turné, vypadá to, že je zavalený prací. Ale hudba mu vždycky dodá energii. „Jak hraní, tak poslech hudby byl pro mě vždycky totálním únikem a způsobem, jak si dobít baterky,” říká. „Je to pravděpodobně jediná věc v mém životě, bez které bych nemohl žít. Hudba pro mě moc znamená. A zároveň pro mě moc důležité to, že moje hudba tolik znamená pro mé fanoušky.

(Zdroj:

[http://interviews.guitarcenter.com/josh-groban/?utm_content=bufferfb086&utm_medium=social&utm_source=twitter.com&utm%2%80%A6#!prettyPhoto\[74769790\]/0/\)](http://interviews.guitarcenter.com/josh-groban/?utm_content=bufferfb086&utm_medium=social&utm_source=twitter.com&utm%2%80%A6#!prettyPhoto[74769790]/0/)

Celebrating 50 Years

AT GUITAR CENTER

SEPTEMBER 2014

GET THE BEST GEAR FROM

YAMAHA

SEE PG. 4

JOSH

GROBAN

TALKS YAMAHA KEYBOARDS AND THE
TRANSFORMATIVE POWER OF MUSIC

WIN A CHANCE TO SEE

LINKIN PARK

LIVE IN LOS ANGELES

SEE PG. 74

The
**Quintessential
Collection**

Ultimate Singer-Songwriter Toolkit

**SINGER-
SONGWRITER 4**

THE SEARCH FOR THE NEXT GREAT
AMERICAN SONGWRITER IS BACK
SEE PG. 10

**Guitar
Center**

ALL WE SELL IS THE
GREATEST FEELING ON EARTH

SEE INSIDE COVER FOR LABOR DAY EVENT COUPON

JOSH GROBAN

MUSIC IS SIMULTANEOUSLY ONE OF MANKIND'S GREATEST ACHIEVEMENTS AND GREATEST MYSTERIES. AS NEUROLOGIST OLIVER SACKS POINTS OUT IN HIS BOOK *MUSICOPHILIA*, THERE IS NO ONE PART OF THE BRAIN WHERE MUSIC IS CENTRALIZED—IT ENGAGES MANY PARTS OF THE BRAIN AT ONCE, WHETHER YOU ARE PLAYING OR JUST LISTENING. THAT MYSTERIOUS AND WIDE-RANGING CONNECTION IS ONE OF THE THINGS THAT FASCINATES JOSH GROBAN ABOUT MUSIC.

"Music has been an extremely transformative experience for me," says Groban. "It's been so therapeutic to me. I can go on and on about the studies about music therapy in general, and how music is able to reach people on a medical level and a psychological level. People with speech disabilities, people who have given up in so many different ways, music can pull them out of that. There are the people who relearn how to speak after a stroke, based on the idea of the inflections of singing. There [are] people who have been struck by lightning—who didn't have a musical note in their body—who all of a sudden were writing orchestral symphonies and have no idea where they came from."

Groban has felt that pull of music his entire life, beginning his exploration of piano early, thanks to parents who kept the house filled with music. "I just was introduced to it at a young age, which was a great gift," he says. "It was a combination of that and kind of going through school feeling a little lost—feeling a little socially inept and trying to find my voice, in a way, combined with the fact that when I would listen to something, I could play it. I realized early on I could play by ear. My parents had a piano in the house, and so after school, if I was having a real crap day or something, I'd go and sit down at the piano and I would just improvise. I would just play stuff. I didn't know where it came from. I didn't know why I knew where my fingers needed to go. I just did. So I'm kind of self-taught that way. I took maybe two lessons in my life and was, like, 'I'm going to do it the other way,' which is a blessing and a curse because you know

what you know, and you don't know what you don't know. You've got to figure it out."

Once his voice changed, the world shifted, he explains. "I went from being, 'Every kid sings kid songs,' to 'OK. That's a beast of a voice you've got there.' You realize you've got something."

As those around him realized that Groban had an exceptional talent, they encouraged him to seek to develop it. "It was the teachers," he says. "It was my parents that put me in the environment to appreciate music—[this is] one of the reasons why I'm such a fan of music education, because without that push ... sometimes you don't know. I was a super-shy kid, so I wouldn't have known it. I would have always loved music, but I'm not sure I would have thought I could go into it professionally, if I didn't have those teachers to say, 'Why don't you try this? Why don't you try and fail at this?' You need to know what your thing is. It was the combination of getting the bug, just enjoying how music made me feel and then being able to use that as a form of communicating. Then being really intrigued and surprised in the best possible way at how that made other people feel when I made myself the vessel for that [feeling]."

Don't think that Groban always takes himself quite so seriously, though. When asked about a favorite musical instrument after a moment's thought, he says, "My dream is to learn how to play the bagpipe. I want to be at the top of a Scottish mountain with sheep and the wind blowing through my hair. It's the loudest instrument. I think there's more room for bagpipe in popular

YAMAHA

MAX XPS

Written by George Van Wagoner. Photographed by Ryan Hunter

MOTIF

music today. I may be alone in that."

Dreams of piping in a Highland glen aside, his principal devotion is to the 88 keys of the piano. "For some reason, the keys just felt like a place for me to live, a place for my hands to go," he says. "And I've used it as a tool. Sometimes I love playing and singing. Sometimes I just play for my own amusement, but it's a great writing tool. When I started writing, I realized that all of the exorcizing of demons I was doing on the keyboard every night, or when I was stressed, or at 2:00 in the morning or whatever it was—that was writing. 'Oh, OK. Improvising is writing.' You can structure that and figure out what's your chorus, what's your bridge, what do you want to say lyrically? It's a great tool. I'm happy that I know how to play at least well enough to get thoughts out of my head. Sometimes I play them on stage, too," he adds, grinning.

His keyboards of choice have been Yamaha—a C7 grand refit with MIDI output that he uses both in the studio and onstage, as well as the Motif workstation. "The Yamaha pianos I love because they seem to have blended the perfect, happy medium of touch response, warmth, but you still need an edge that cuts through," Groban says. "There's a sound and a style that is all Yamaha's that is, for me, the perfect studio piano, the perfect live piano because it's so responsive. It can be that warm bath or it can be the kind of

one of the lucky ones. It's a cool thing. But, yeah, I owe my surrounding of that to my folks."

Wanting to share those benefits is one of the keys behind his foundation, Find Your Light. "Arts education in schools is getting cut at such a drastic rate," says Groban. "It's being viewed as a luxury and not a necessity. It's being viewed as something that is for entertainment value and not for anything else, and they're wrong. It's not just for the kids like me, who maybe would never have become a professional musician. It's for the kids that need the outlet in general. I needed the outlet. I really needed the outlet. I was shy. I was kind of antisocial. I was not having the best time and I needed music to help me find my center of gravity. Every time I've seen the arts, in general, whether it be theater, dance, music, visual art, whenever I've seen that thrown into a kid's life at that age, which is the age where I became really, really connected to it, it's a different look on their faces. You can see them, inside, growing as a human being."

With a new record in the works, Groban is buckling down, as suits his reputation as a studio perfectionist. "The next record I'm going to make right now is a labor of love for me," he says. "It's the album that, when I was signed at 17 years old, I said, 'I really can't wait until I have the ability and the experience to record this record.' I'm going to make an album that is all of my

"BOTH PLAYING MUSIC AND LISTENING TO MUSIC FOR ME HAS BEEN A TOTAL ESCAPE AND A TOTAL WAY OF REBUILDING AND RECHARGING MY SOUL."

thing that Elton John [does]. It's all Yamaha, but it's the way the artist plays it. Anytime you have an instrument that really is there for you, depending on how you want to reach people with a particular song that particular evening, it's a great thing. It becomes a part of you."

"The synth stuff—they just have such incredibly natural sounding sounds on their synths. It's unbelievably versatile. It's easy to use. It's a perfect combination of the screen and then the buttons and the things you need to push in real time when you're doing a concert. The styles of music that I have to play, you have to go between a lot of different things at one time. That allows them to do that in a live atmosphere. I've always felt like Yamaha keys have always just been the way for me to get what I'm feeling out of my head."

One of Groban's biggest concerns, and a issue that he feels a major stake in, is the disappearance of music and arts education from American schools and schools around the world. "My parents would take me to see music, especially the orchestral stuff. I would listen to it," he says, "and I would go, 'How do I get in that? How do I find myself in that world?' I got education. I got music. I asked them, I pleaded with them to let me take theater lessons, voice lessons. Put me in that world. I needed to do that, and they did that for me. They gave me that opportunity and so many kids, in this country, especially, don't get that chance to do that, I was

favorite stage and screen songs done in a total classic way—that full orchestra feel where I can just really relax into the interpretations of the songs and just find the greatest songs, greatest melodies, use my voice on them and just sing my butt off."

As with his previous records, this won't happen overnight. "My records are complicated to make," he says. "There [are] oftentimes a lot of very large, moving parts. A lot of my stuff has full symphonies. It's not the kind of thing where you can just jam in the studio and press a record. 'Now we've got that track done.' There's a lot of blueprinting involved, there's a lot of finding. With my kind of voice, it's important to really make sure [to use] trial and error. You find stuff that you love, you play around with it. Some stuff sucks. You throw that out, try new things."

With hosting duties for a new TV show, ABC's *Rising Star*, a new record in the works and tours coming up, Groban seems to be accelerating. What keeps him going, as always is the music. "Both playing music and listening to music for me has been a total escape and a total way of rebuilding and recharging my soul," he says. "It's probably the one thing in my life I couldn't live without. It's something that has meant so much to me, and it has meant a lot to me that it has meant so much to my fans."